

ΜΑΝΟΣ ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

ΑΤΥΧΕΣ
ΚΑΙ ΤΥΧΕΡΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΑΤΥΧΗ ΜΕΡΑ ΤΟΥ ΛΑΚΗ ΚΑΙ ΤΗΣ ΛΟΛΑΣ

Εικονογράφηση: Ναταλία Καπατσούλια

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Άτυχες και τυχερές ιστορίες –

Η άτυχη μέρα του Λάκη και της Λόλας

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μάνος Κοντολέων

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Ναταλία Καπατσούλια

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Νέλλυ Βασιλείου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Μάνος Κοντολέων, 2017

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1652-6

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1653-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπιάς.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΜΑΝΟΣ ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

Η ΑΤΥΧΗ ΜΕΡΑ ΤΟΥ ΛΑΚΗ ΚΑΙ ΤΗΣ ΛΟΛΑΣ

Δεν ξέρω αν αυτό συμβαίνει και στο δικό σας το σχολείο, αλλά σ' εμάς, κάθε φορά που κάποιος «εξωσχολικός» μάς επισκέπτεται και κάτι μας δείχνει ή κάπου μας προτείνει να πάμε, όλοι μα όλοι μας ή αγοράζουμε αυτό που μας δείξαν ή τρέχουμε να δούμε εκείνο που μας είπαν.

Αν τύχει, για παράδειγμα, ο κύριος Μηνάς, ο δάσκαλός μας, να μας ανακοινώσει πως θα έρθει στην τάξη μας μια συγγραφέας να μιλήσει για τα βιβλία της κι εμείς να τη ρωτήσουμε πού βρίσκει την έμπνευσή της, ή αν αυτά που γράφει τα έχει ζήσει ή τα έχει φανταστεί, τότε... Τότε όλοι μας –και ομολογώ πως πρώτος απ' όλους εγώ– τρέχουμε να

αγοράσουμε βιβλία της συγγραφέως αυτής για να είμαστε έτοιμοι, αφού πρώτα τη ρωτήσουμε όχι μόνο τις ερωτήσεις που θα μας τις δώσει γραμμένες σε ένα χαρτάκι ο κύριος Μηνάς, αλλά και ό,τι άλλο κατεβεί στο κεφάλι του καθένα μας, και να της ζητήσουμε στη συνέχεια να υπογράψει τα βιβλία που θα έχουμε αγοράσει.

Όλοι αυτό κάνουμε... Ή σχεδόν όλοι. Γιατί συνήθως ο Λάκης δεν αγοράζει κανένα βιβλίο.

Ο Λάκης είναι συμμαθητής μου. Και ο μεγάλος μπελάς όλης της τάξης. Κανείς μας δεν τον συμπαθεί. Μα τι να συμπαθήσει κανείς από αυτόν; Όλο εξυπνάδες ξεφουρνίζει, και κάθε λίγο και λιγάκι μας φοβερίζει πως θα μας δώσει μια γροθιά στη μούρη.

Στο μεγάλο διάλειμμα, για παράδειγμα, θέλει πάντα να είναι ο τερματοφύλακας. Αλλά έτσι και του ρίξει κάποιος μια δυνατή μπαλιά και αυτός, καθώς πάει να την αποκρούσει, πέσει χάρω, τότε... Ε, τότε βάζει τις φωνές και ισχυρίζεται πως θα πάει να πει στον διευθυντή πως... τον χτυπάμε. Ναι, καλέ! Τέτοια κάνει... Κι άλλα πολλά.

Να, όπως προχθές, που ο κύριος Μηνάς μάς είχε βάλει να γράψουμε, ο καθένας από μόνος του, τη λύση ενός προβλήματος στα μαθηματικά. Ο Λάκης, που λέτε, κάποια στιγμή σκύβει από πίσω μου και μου ψιθυρίζει: «Άσε με να αντιγράψω...». Μη φανταστείτε όμως πως αυτό που μου είπε ο Λάκης είναι... ψίθυρος. Μπα! Βροντή είναι!

Κι έτσι, ο κύριος Μηνάς κάτι άκουσε και μας πλησίασε. «Τι γίνεται εδώ πέρα;» ρώτησε.

Εγώ δαγκώθηκα. Δεν ήθελα να τον καρφώσω τον Λάκη. Αλλά εκείνος... Καλά, δε θα το πιστέψετε τι είπε! «Κύριε, μου ζητά να αντιγράψει τη δική μου λύση!» ξεστόμισε ο αθεόφοβος και έδειξε εμένα.

Ευτυχώς που ο κύριος Μηνάς είδε πως ο Λάκης είχε λευκή την κόλα του, ενώ στη δική μου η ολόσωστη λύση ήταν καθαρογραμμένη. «Λάκη!... Αχ, Λάκη!» είπε ο κύριός μας και απομακρύνθηκε.

Και ο Λάκης, πίσω από την πλάτη του δασκάλου μας, του έβγαλε τη γλώσσα. Τέτοιος τύπος είναι!

Αυτός, λοιπόν, ο Λάκης, όταν τις προάλλες μας είπε ο κύριος για την επίσκεψη της κυρίας που έγραφε βιβλία για παιδιά, κορδώθηκε και δήλωσε με περηφάνια: «Εγώ βαριέμαι να διαβάζω...».

Και όταν η Ματίνα –η πιο όμορφη συμμαθήτριά μας είναι αυτή– του είπε πως έτσι δε θα έχει και την αφιέρωση της συγγραφέως, εκείνος γέλασε και απάντησε: «Και τα χαρτάκια γιατί τα έχουμε; Θα κόψω ένα φύλλο από το τετράδιό μου και θα της ζητήσω εκεί να μου υπογράψει... Όχι, βλάκας είμαι να πληρώσω για να έχω την υπογραφή της!».

Πάντα κάτι τέτοιες κρυάδες κατεβάζει το μυαλό του Λάκη. Και συνήθως την παθαίνει. Να, όπως με τις υπογραφές στα βιβλία της συγγραφέως που μας επισκέφτηκε.

Είχε σταθεί ο Λάκης μπροστά στην κυρία και της έδειξε το σκισμένο φύλλο από το τετράδιό του για να του το υπογράψει. «Αυτόγραφο!» της είπε ο Λάκης με ύφος πολύ βαρύ. Λες κι η γυναίκα ήταν υποχρεωμένη να κάνει ό,τι αυτός της ζητούσε.

Η κυρία συγγραφέας δε φάνηκε να την ενόχλησε η στάση του Λάκη. Του χαμογέλασε και πολύ γλυκά του εξήγησε πως οι συγγραφείς δε δίνουν αυτόγραφα αλλά κάνουν αφιερώσεις στα βιβλία τους. «Αυτόγραφα δίνουν οι ηθοποιοί ή οι τραγουδιστές... Αυτούς ή τους βλέπεις ή τους ακούς... Τον συγγραφέα τον διαβάζεις. Άρα, νόημα έχει να σου αφιερώσει το αντίτυπο του βιβλίου του που εσύ έχεις δια-

λέξει...» Αυτά του είπε η καλή κυρία και στράφηκε στον επόμενο μαθητή.

Εγώ ήμουνα αυτός, και εκείνη, αφού πρώτα με ρώτησε ποιο είναι το όνομά μου, άρχισε να μου γράφει τις αφιερώσεις και στα τέσσερα βιβλία της που είχα ζητήσει από τον πατέρα μου να μου αγοράσει.

Από πίσω μου ο Λάκης μούγκριζε, και μετά βγήκε στην αυλή, και κάποια παιδιά τον άκουσαν να λέει: «Σιγά μην πληρώσω για να έχω την ψωρο-υπογραφή μισανής που, όπως λέει και ο μπαμπάς μου, δεν την ξέρει μήτε η μάνα της! Με τα ωραία μου ευρώ-

πουλα καλύτερα να αγοράσω μια τυρόπιτα, δυο σοκοφρέτες και μια πορτοκαλάδα».

Γιατί –αυτό ξέχασα να σας το πω– η μεγάλη αδυναμία του Λάκη είναι το φαγητό. Αν μπορούσε, θα άδειαζε όλα τα ράφια του κυλικείου από τα μπισκότα και τις σοκολάτες (υγείας αναγκαστικά και προς μεγάλη λύπη του). Και μάλιστα μετά αρχίζει και μασουλά όλα αυτά και μέσα στην τάξη, την ώρα του μαθήματος, και σημασία μεγάλη δε δίνει στις παρατηρήσεις του κυρίου Μηνά, αλλά πετά κάτω από τα θρανία τα περιτυλίγματα και σκουπίζει τα χέρια του στην πλάτη του μπροστινού του, δηλαδή στη δική μου.

Υστερα απ' όλα αυτά, είμαι σίγουρος πως θα θεωρείτε ότι ο Λάκης είναι ο προσωπικός μπελάς μου. Μπα, λάθος κάνετε! Πείτε πιο καλά πως είναι ο οικογενειακός μπελάς μας. Ναι, γιατί αν εγώ τον έχω συμμαθητή, η αδελφή μου έχει συμμαθήτρια την αδελφή του.

Δε θέλησα να το γράψω, γιατί δε μου αρέσει (η μαμά μου το έχει πει αυτό) να ξεχωρίζω τους ανθρώπους από το αν είναι ψηλοί ή κοντοί, χοντροί ή αδύνατοι. Μα θα έχετε καταλάβει πως ο Λάκης μάλλον προς το χοντρός φέρνει. Και όσο κι αν σας φαίνεται παράξενο, η αδελφή του είναι σκέτη στέκα. Αν ο Λάκης είναι ικανός να αδειάσει όλα τα ράφια του κυλικείου, η αδελφούλα του –Λόλα το όνομά της–, αν μπορούσε, δε θα περνούσε μήτε απ' έξω. Μίζερη – όλα τής μυρίζουνε και όλα τής βρομάνε.

Και αυτό τώρα εμένα τι με νοιάζει, θα αναρωτιέστε. Εμένα ίσως όχι, ρωτήστε καλύτερα την καημένη την αδελφούλα μου! Στην τάξη τους έχουν από εκείνα τα θρανία που κάθονται στο καθένα δυο παιδιά. Και η αδελφή μου έχει τη μεγάλη Α-τυχία να κάθεται μαζί με τη Λόλα. Κι έτσι η αδελφούλα μου δεν μπορεί να φάει τίποτα όσες ώρες είναι στο σχολείο.

Γιατί ό,τι κι αν φάει, η Λόλα θα της βάλει τις φωνές: «Πουφ! Σάντουιτς με τυρί έφαγες; Βρομάς!» ή «Πουφ! Μπάρα μασούλησες; Βρομάς!» ή «Πουφ! Πορτοκαλάδα ήπιες; Βρομάς!».

Όλα τής βρομάνε της Λόλας. Φτάνει βέβαια να μην τα έχει καταβροχθίσει ο αδελφός της. Ίσα ίσα, όση ώρα εκείνος τρώει τα δυο κουλούρια που πήρε από το κυλικείο στο τρίτο διάλειμμα, εκείνη πηγαίνει –κοίτα αδελφική αγάπη!– και στέκεται στην ουρά για να του αγοράσει μια φρουτοσαλάτα.

Όπως και να το κάνουμε, η αδελφή μου τελικά την πληρώνει. Που μένει θεονήστικη και η μαμά ανησυχεί που δεν τη βλέπει να παχαίνει, και όλο λέει πως θα πρέπει να την πάει στον γιατρό να κάνει γενικές εξετάσεις αίματος και ούρων.

Θα μου πείτε, γιατί τόσο η αδελφή μου όσο και εγώ δεν έχουμε πάει να παραπνευθούμε στους δασκάλους μας. Και ποιος σας είπε πως δεν το κάναμε; Ασφαλώς και παραπνευθήκαμε. Και ασφαλώς ο διευθυντής του σχολείου έκανε παρατηρήσεις και στον Λάκη και στην Λόλα, και στο τέλος νομίζω –κά-

τι τέτοιο σαν να πήρε το μάτι μου– φώναξε και τον πατέρα τους.

Αλλά τα δυο αδελφάκια σταμάτησαν για κάνα δυο μέρες μόνο και μετά... Τις χοντράδες του ο ένας, τις γκρίνιες της η άλλη. Κι εγώ με την αδελφή μου κάνουμε υπομονή... Κάπου άκουσα πως σε λίγο οι γονείς τους θα μετακομίσουν...

ΜΑΝΟΣ ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

ΑΤΥΧΕΣ
ΚΑΙ ΤΥΧΕΡΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΤΥΧΕΡΗ ΜΕΡΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΙΑΗΣ

Από 8 ετών

ISBN: 978-618-01-1652-6

9 786180

116526

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 18077

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Άτυχες και τυχερές ιστορίες –

Η τυχερή μέρα της θείας Λιλής

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μάνος Κοντολέων

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Ναταλία Καπατσούλια

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Νέλλυ Βασιλείου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Μάνος Κοντολέων, 2017

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1652-6

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1653-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπιάς.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

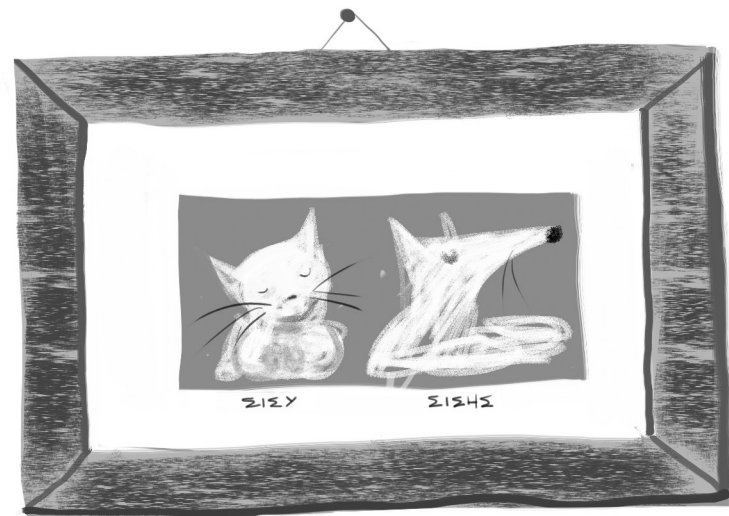
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΜΑΝΟΣ ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

Η ΤΥΧΕΡΗ ΜΕΡΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΙΛΗΣ

Όχι, αξίζει την αγάπη μου – δεν ξεχνά ποτέ μήτε τη γιορτή μου, μήτε τα γενέθλιά μου, μήτε πότε έχουμε Χριστούγεννα ή Πρωτοχρονιά, και πάντα έχει ένα δώρο για μένα όταν κλείνουν τα σχολεία και εγώ προβιβάζομαι.

Α, σίγουρα η θεία Λιλή μου έχει αδυναμία. Δεν έχει δικά της παιδιά, μια και δεν είναι παντρεμένη. Κι αυτοί είναι οι δυο καημοί της· ένας αντρούλης και ένας γιος. Γιο δεν ελπίζει πια πως θα αποκτήσει – την

έχουν πάρει κάπως, βλέπετε, τα χρόνια. Αλλά δεν έχει χάσει τις ελπίδες της πως κάποιος σύντροφος θα βρεθεί και γι' αυτήν. Τον περιμένει, μα όσο δε φαίνεται κανένας γαμπρός να της χτυπά το κουδούνι, οι ελπίδες της –λογικό δεν είναι;– λιγοστεύουν.

Έτσι λοιπόν η θεία Λιλή έχει δυο καημούς, αλλά έχει και τρεις... παραξενιές.

Πρώτη παραξενιά η καθαριότητα. Μην τυχόν δει λίγη σκόνη να είναι πάνω στο τραπεζάκι του σαλονιού της! Μην τύχει και ξεχαστείς και μπεις μέσα στο σπίτι της χωρίς πρώτα να καθαρίσεις πολύ προσεκτικά τα παπούτσια σου από τις λάσπες του κήπου! Τη χτυπά αμέσως πονοκέφαλος και πέφτει για δυο μέρες στο κρεβάτι με όλα τα παντζούρια κλειστά. Κι αυτό με τη σκόνη δεν είναι τίποτα μπροστά σε όλα τα άλλα που έχουν να κάνουν με τη μαμιά της για καθαριότητα.

Άκουσα τη μαμά μου να λέει πως η αδελφή της χρησιμοποιεί τόσο σαπούνι όσο χρειαζόμαστε εμείς οι τέσσερις – η μαμά, ο μπαμπάς, η αδελφή μου κι εγώ. Όταν η θεία μου καθίσει για να φάει, ασφαλώς

έχει σαπουνίσει καλά καλά τα χέρια της. Μόλις τελειώσει, όμως, με το πρώτο πιάτο, βγάζει από την τσάντα της ένα χαρτομάντιλο ποτισμένο στο οινόπνευμα και σκουπίζει τα δάχτυλά της και το στόμα της. Το ίδιο κάνει αφού τελειώνει με το φαγητό και προτού καθαρίσει το φρούτο της. «Κάθε τροφή έχει τα δικά της μικρόβια που ο οργανισμός μας μπορεί και τα αντιμετωπίζει. Αν όμως τα αφήσουμε όλα μαζί να ενωθούν, τότε ο οργανισμός μας σηκώνει τα χέρια ψηλά!» ισχυρίζεται πως κάτι τέτοιο είχε διαβάσει κάποτε και με τίποτα δεν μπορεί κανείς να της αλλάξει γνώμη.

Γενικά ο μεγάλος της εφιάλτης είναι τα μικρόβια. Στον δρόμο κυκλοφορεί φορώντας μια μάσκα που καλύπτει στόμα και μύτη. Έτσι και της έρθει να χαμουρηθεί, θα βάλει από ευγένεια μπροστά στο στόμα την παλάμη της, αλλά αμέσως μετά τρέχει στον νιπτήρα, πλένει πρώτα τα χέρια της και μετά ξεπλένει και τα ρουθούνια της. Και να μη σας περιγράψω το τι κάνει όταν τύχει... να φτερνιστεί! Ναι, περνάει πάνω από μισή ώρα στο μπάνιο πλένοντας μέχρι και το πίσω μέρος των αυτιών της.

Τα σταφύλια τα τρώει αφού πρώτα τα σαπουνίσει και στη συνέχεια τους βγάλει τη φλούδα. Και –την έχω δει με τα μάτια μου– τρίβει με μια μουσκεμένη με σαπουνί βούρτσα το κρέας προτού το βάλει μέσα στην κατσαρόλα να το μαγειρέψει.

Και τώρα η δεύτερη παραξενιά της: τα ζώα. Ή, πιο σωστά, τα δικά της τα ζώα. Όχι πως τα άλλα, τα ξένα ζώα, τα κακομεταχειρίζεται. Αλλά τα δυο δικά της τα έχει ίδια με παιδιά. Και μάλιστα κακομαθημένα. Είναι παράξενο που ο φόβος της για κάθε είδους και προέλευσης μικρόβια δεν περιλαμβάνει και τις τρίχες των δυο κατοικιδίων της. «Φαίνεται πως ο πιο αποτελεσματικός τρόπος να νικήσει κανείς τη μικροβιοφοβία του είναι η αγάπη», λέει ο μπαμπάς μου.

Κι έτσι η Σίσυ, μια πανέμορφη, κάτασπρη γάτα Αγκύρας, τρώει μόνο φρέσκα ψάρια και πίνει νερό μέσα από μια γυάλινη –πεντακάθαρη ασφαλώς– κούπα. Σιδερένια –μα το ίδιο πεντακάθαρα– είναι και τα δυο βαθιά πιάτα απ' όπου τρώει και πίνει ο σκύλος της ο Σίσης, ένα χρυσαφί, ολόλαμπρο ριτρίβερ είναι αυτός.

Δεν ξέρω αν το προσέξατε, αλλά και τα δυο ζώα

της θείας μου έχουν ανοιχτά χρώματα· χρώματα της χαράς και της ευτυχίας. Λευκό και χρυσαφί. Μήτε να ακούσει μήτε και να δει η θεία μου Λιλή σκύλο, μα κυρίως γάτα σκουρόχρωμη. Αν μάλιστα τύχει να συναπαντηθεί με μαύρο γάτο, πάει όσο πιο γρήγορα μπορεί στην κρεβατοκάμαρά της και κάτω από ένα καντήλι αρχίζει να ψιθυρίζει ξόρκια που διώχνουν μακριά το κακό μάτι και κάθε άλλη γκαντεμιά.

Λοιπόν, μια και το 'φερε η κουβέντα, καθίστε να σας αφηγηθώ τι είχε γίνει πριν από μερικούς μήνες, όταν στον κήπο της θείας μου κάποιος πέταξε τρία νεογέννητα γατάκια. Ασφαλώς και η θεία Λιλή δεν αγαπά μόνο τα δικά της ζώα. Γνήσια φιλόζωη είναι. Κι έτσι φροντίζει να υπάρχει φαγητό και για τα αδέσποτα γατιά της γειτονιάς. Αλλά... Αλλά τα τρία αυτά νεογέννητα γατάκια ήταν... ολόμαυρα!

«Παναγιά μου, γρουσουζιά και μέσα στο ίδιο μου το σπίτι!» μόνο που δεν έβαλε τα κλάματα η θεία μου η Λιλή. «Αχ, τι να τα κάνω;» αναρωτιόταν και είχε χάσει για νύχτες τον ύπνο της.

«Καλέ, γιατί δεν τα πετάτε σε κάποιο άλλο οικόπεδο;» της πρότεινε ο κύριος Τάσος, ο μανάβης. Μα η θεία μου η Λιλή κάτι τέτοιο δε θα το έκανε ποτέ!

«Τα καημενούλια! Τι φταίνει τα έρημα που γεννήθηκαν με μαύρη γούνα;» έλεγε.

Και τότε εγώ της πρόσφερα τη λύση. Ο κύριος διευθυντής του σχολείου μας έχει τρίδυμα κοριτσάκια που τα λατρεύει. Και τα τρία είναι πολύ μελαχρι-

νά· μοιάζουν του μπαμπά τους. Και γι' αυτό, όταν του ζήτησαν να τους πάρει από μια γατούλα για την καθεμιά τους, αποφάσισαν όλοι μαζί –εννοώ οι τρίδυμες και ο κύριος διευθυντής και η σύζυγός του– οι γατούλες να είναι κατάμαυρες.

Μα εύκολο είναι να βρεις τρεις γάτες που να είναι και ολόμαυρες και να είναι και νεογέννητες; Εύκολο δεν είναι, αλλά...

«Αχ, τι καλά! Μπράβο, αγόρι μου!» η θεία μου η Λιλή ξετρελάθηκε με τη λύση που της είχα βρει. «Τέτοια τύχη μόνο εσύ θα μπορούσες να μου φέρεις!» μου έλεγε καθώς βλέπαμε τις τρίδυμες να κρατάνε στις αγκαλιές του τα τρία μαυροτσούκαλα γιατί και να χάνονται στη γωνιά του δρόμου. Και μαζί μας αποχαιρετούσαν τα... ορφανά και η Σίσυ με τον Σίση. Η μια νιαουρίζοντας και ο άλλος γρυλίζοντας.

Έχω την εντύπωση πως η λύση που είχα βρει δεν είχε ηρεμήσει μόνο τους φόβους για γρουσουζιά της θείας μου αλλά και τη ζήλια των δυο πιστών συντρόφων της.

Η Σίσυ και ο Σίσης τα πάνε μια χαρά μεταξύ τους. Βέβαια η Σίσυ έχει το πάνω χέρι, και έχει μεγάλη πλάκα να βλέπεις τη γατούλα να κοιμάται στο μεγάλο μαξιλάρι που η θεία Λιλή έχει αγοράσει για τον σκύλο της, ενώ αυτός, χωρίς να γκρινιάζει, ακουμπά τη

μουσούδα του στο τόσο δα μαξιλαράκι της γατούλας.

Περισσότερο να πω πως η θεία μου η Λιλή κάθε μέρα βουρτσίζει τα δυο ζώα της, τους πλένει τα ποποδάκια τους και με ένα σφουγγαράκι τούς καθαρίζει τις πατούσες. Και μία φορά την εβδομάδα τη Σίσυ και τον Σίση τούς περιμένει ένα πολύ προσεκτικό μπανιάρισμα με μυρωδάτο σαμπουάν. Εκείνη τη μέρα, η θεία Λιλή κάθεσαι σε μια πολυθρόνα και στον απέναντι καναπέ βάζει να ξαπλώσουνε –φρεσκομπανιαρισμένοι και μυρωδάτοι– η γάτα και ο σκύλος της και μας παίρνει στο τηλέφωνο και μας περιγράφει το πόσο ερωτευμένα δείχνουν να είναι μεταξύ τους.

«Σαν ζευγαράκι τις πρώτες μέρες του έρωτά τους!» μας ενημερώνει και ο μπαμπάς μου σχολιάζει: «Η Λιλή θα ήθελε να ήταν Σίσυ και δίπλα της να είχε τον δικό της Σίση».

Μα ευτυχώς που ο μπαμπάς αυτό το λέει σιγανά και δε φτάνει στα αυτιά της θείας. Και η μαμά αμέσως μετά τον μαλώνει και του λέει πως δε θα πρέπει να είναι τόσο σκληρός με την αδελφή της.

«Ξέρεις πόση μοναξιά αισθάνεται η καημενούλα!» τη δικαιολογεί η μαμά μου.

Αυτά με τη δεύτερη παραξενιά της θείας Λιλής. Η τρίτη πάντως –και η μεγαλύτερη– παραξενιά της αγαπημένης μου θείας είναι... οι προλήψεις. Η θεία Λιλή είναι πολύ προληπτική. Θα το καταλάβετε, άλλωστε, και από την ιστορία με τα τρία μαύρα γατάκια. Και το μαύρο χρώμα ενός ζώου δεν είναι η μοναδική της πρόληψη. Έχει κι άλλες πολλές.

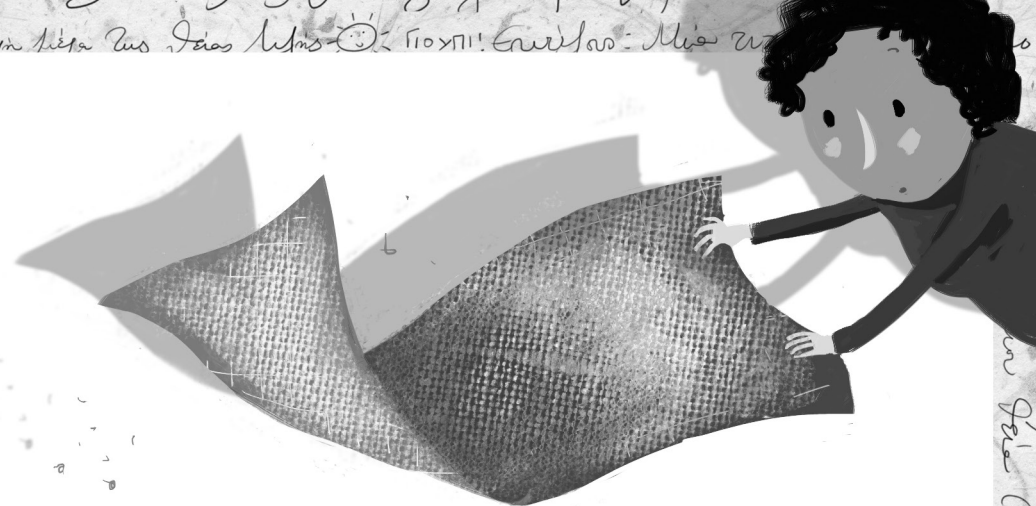
Πιστεύει πως η Τρίτη είναι γρουσουζική μέρα – «Αφού Τρίτη ήταν η μέρα που οι Τούρκοι πήρανε την Κωνσταντινούπολη!» εξηγεί σε όσους δε γνωρίζουν αυτή τη λεπτομέρεια στην ιστορία του Βυζαντίου. Κι έτσι τις Τρίτες δε βγαίνει από το σπίτι της και δεν κάνει καμιά δουλειά μήπως και της συμβεί κάποιο ατύχημα. Αν μάλιστα τύχει και η δέκατη τρίτη μέρα του μήνα να πέφτει Τρίτη, τότε μήτε από το

κρεβάτι της σηκώνεται. Και προσπαθεί να έχει συνέχεια τα μάτια της κλειστά, αφού ήταν μια Τρίτη και 13 που, αν και ξαπλωμένη, έπεσε ένας κομμάτι σοβάς από το ταβάνι της κρεβατοκάμαρας και έκανε το μάτι της το δεξί να κοκκινίσει.

Γενικά ποτέ δε θα τη δεις Τρίτη ή 13 του μήνα να οδηγεί – «Μια τέτοια μέρα ήταν που έπεσε πάνω μου μια νταλικά κι ευτυχώς που ήταν μόνο Τρίτη κι όχι και 13, γιατί τότε, αντί να σπάσω ένα μόνο χέρι, θα είχα σπάσει και τα δύο!»· μήτε να ταξιδεύει – «Μα δε θυμάστε πως ήταν 13 Ιουλίου που έγινε μια απεργία στο αεροδρόμιο και πέρασα όλη τη νύχτα καθισμένη στο σακ βουαγιάζ μου;»· μήτε να αγοράζει έστω και εφημερίδα – «Αυτό ποτέ δε θα το ξεχάσω. Ανοίγω την εφημερίδα που είχα πάρει από το περίπτερο και πέφτει πάνω μου μια σαρανταποδαρούσα! Σκοτωμένη, βέβαια... Αλλά την τρομάρα μου την πήρα για τα καλά! Μα ποιος μου φταίει; Ας πρόσεχα. Ήταν Κυριακή και 13!»· μήτε και να απαντά στο τηλέφωνο γιατί είναι σίγουρη πως κάτι δυσάρεστο θα ακούσει – «Θυμάμαι πολύ καλά πως Τρίτη ήταν που μου τηλεφώνησε μια παλιά μου συμμαθήτρια για να μου πει πως είχε πεθάνει ο πατέρας του γυμνασιάρχη μας!».

Στην κυρία Μαρία –τη γυναίκα που έχει για να τη βοηθά στις δουλειές του σπιτιού– απαγορεύει να αφήνει ρούχα απλωμένα μόλις πέσει ο ήλιος, γιατί η θεία Λιλή έχει ακούσει πως το σούρουπο βγαίνουν

κάποιες τεμπέλες νεράιδες και αρπάζουν τα ρούχα που οι καλές νοικοκυρές έχουν πλύνει και στη θέση τους αφήνουν τα βρόμικα δικά τους. Ακόμα παθαίνει μεγάλη ταραχή αν τύχει και πέσει πάνω στο τραπεζομάντιλο αλάτι. Βέβαια έχει ξεχάσει τι γρουσουζιά μπορεί να συμβεί από το χυμένο αλάτι, αλλά αυτό δεν έχει σημασία... Κάπου, κάποιος κάτι της είπε και «Όποιος φυλά τα ρούχα του!...» εξηγεί η θεία Λιλή.

Α, με το τραπεζομάντιλο έχει ακόμα μια πρόληψη. Ισχυρίζεται πως δεν πρέπει να το τινάζεις από τα ψίχουλα όταν πια έχει βραδιάσει. Και –ακούστε τώρα τι έτυχε!– μια βραδιά η κυρία Μαρία ξεχάστηκε και, μόλις φύγανε οι καλεσμένοι της θείας, βγήκε στο μπαλκόνι και τίναξε από τα ψίχουλα το τραπεζομάντιλο.

«Μη! Αχ, τι έκανες!» ούρλιαξε η θεία μου.

Κι εκείνη τη φορά δεν ήταν μόνο από τη μανία της με τις προλήψεις, αλλά και γιατί κάποια στιγμή είχε βγάλει το διαμαντένιο δαχτυλίδι της και το είχε αφήσει πάνω στο τραπεζομάντιλο.

Έτρεξαν η θεία Λιλή και η κυρία Μαρία αμέσως

κάτω στο πεζοδρόμιο. Και πού δεν ψάξανε! Σε παρτέρια, ανάμεσα στις πλάκες, πάνω στην ασφαλτο, κινδυνεύοντας να τις πατήσουν τα περαστικά αυτοκίνητα... Τίποτα. Άφαντο το δαχτυλίδι.

«Καλά λέω εγώ πως το να τινάζεις τραπεζομάντιλο νυχτιάτικα είναι γρουσουζιά!» η θεία Λιλή αναστέναζε και βαρυγκομούσε. «Και ήταν δαχτυλίδι κειμήλιο οικογενειακό!» είχε βουρκώσει.

Μα έτυχε, την άλλη μέρα το πρωί, καθώς εγώ πήγαινα στο σχολείο, να μου λυθεί το κορδόνι ακριβώς έξω από το σπίτι της θείας μου, και έσκυψα για να το δέσω ακουμπώντας το παπούτσι μου στο σκαλοπάτι της εξώπορτας, και... Ναι, καλά το υποψίαστήκατε. Χωμένο σε μια ρωγμή του μάρμαρου... Το μονόπετρο της θείας! Ε, είναι να μη με λατρεύει η θεία μου η Λιλή;

